

SLOVENSKI NAROD.

zhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravništvo „Slov. Naroda“.

Prvi volilni načrt na Goriškem.

Državni zbor je zaključen in prav je, da je nehal. Šestletna doba Taaffejevega vladanja ni menda nikogar toliko iznenadila, nobenega toliko varala, nego primorske Slovence. Dočim se je drugod saj nekaj doseglo gledé narodne enakopravnosti, ustavoveruje se pri nas tako intenzivno in odločno, kakor se ni niti za ministerstva Auerspergovega in sploh nikdar na Primorskem.

Vsi napor, da bi se temu konec storilo, bili so brezuspešni in ni nam znano, kedaj se bodo i nam vremena zjasnila. Da pride preobrat tudi tu, o tem je vsak poštenjak prepričan, a kdaj? to je važno vprašanje, na katero bi radi dobili odgovor. Žal, da so nam tudi sredstva, katera bi pospeševala prihod one dobe, neznana, zaradi tega ni pravega veselja do novih volitev. Da spolnijo Slovenci na Goriškem pri vsem tem svojo volilno dolžnost, je nedvojbeno, narodna čast zahteva to od njih in to bodo rešili.

Volitve so že razpisane, v kmetskih občinah vršile se bodo v 29. dan maja, v mestih in trgih

v 2. in v veleposestvu pa v 8. dan junija t. l. Prvi valovi volilnega gibanja pokazali so se pa že pred nekoliko tedni na površje političnega življenja. Slovensko politično društvo „Sloga“ imelo je posvetovalno sejo v tem oziru ter mej drugim sklenilo, da se kandiduje za slovenske občine dr. vit. Tonkli, kateri ne bode imel, ako nas znamenja ne varajo, nobenega protikandidata in je njegova volitev zagotovljena. Le resnico objavimo, ako povemo, da neso sicer vsi volilci povsem zadovoljni z njegovim postopanjem, več eneržije v marsikaterem vprašanju bi lahko pokazal; a zabiti se ne sme, da ima res jako težaven položaj in se njegovi politiki nasprotuje celo od take strani, od katere bi človek to najmenj pričakoval.

Za kmetske občine v Furlaniji kandiduje dosedanji poslanec monsignor Valussi, ki je dosedaj trdno stal v vrstah Hohenwartovega kluba in je Slovcem prijazen. Njemu nasproti postavilo je italijansko politično društvo „Unione“ novega kandidata v osobi dra. Visintinija, kateri nam ni osobno znan. Sicer zadostuje, da ga stavi imenovano društvo za kandidata, to pove dovolj. Vsekako bodo Slovenci, ki volijo s Furlani skupno, to so Brici in nekateri Slovenci, ki spadajo pod Tržič, oddali svoje glasove dru. Valussiju in ne kandidatu Jaškega društva „Unione“, kojemu je prva naloga Slovence zatirati. Glasilo tega društva, zloglasni „Corriere“, je prilično izjavil, da bi mu Goriški knez nadškof dopadal, da nema podedovanega greha na sebi, namreč, da je rojen Slovenec. Ex uno discite omnia.

Mesta in trgi bodo volili brezdvoybeno zopet g. grofa Coroninija; „Unionevcem“ ni sicer tudi on po misli, raji bi volili moža, ki bi ustupil v italijanski klub, toda grozdje je tu kisló, radi tega je treba je pustiti v miru. Formalno ponudili so mu celo to mesto in ga pri tej priliki vprašali, bi li ustupil v italijanski klub ter delal v korist italijanske narodnosti, a gospod grof jim je prvo prošnjo odločno odbil, o drugi pa rekel, da bo na to delal, da se upelje v ljudske in srednje šole narodni kot učni jezik. Izrazil je celo nadejo, da se bo njegov klub mnogo povečal, tako da bode štel 50 do 60 udov. Od kod se bodo novi udje rekrutovali, tega ni povedal, a stalno je,

da ne iz desnice, temveč iz levice. Saj je sam grof poudarjal, da za klerikalce in konservativce ni mesta v njegovem klubu.

Ostaja še volitev jednega poslanca v veleposestvu. V tem oziru je znano, da se poteza za to mesto knez Hohenlohe, homo novus, za katerega pa prav za prav nobena stranka ne mara. Sili se menda le iz Trsta, da bi se ž njim nadomestil dr. Pajer, kateri tudi več nema nobene stranke za seboj razen Fitzu in Makuca, katera je v znani pravdi tako spretno in vspešno zagovarjal. V velikem posestvu imajo dosti glasov Slovenci. Ako volijo ti jedini s konservativnimi Italijani, zmagajo skoro gotovo. O pravem poslanci za to skupino — razen imenovanih — nečemo še poročati, to je sedaj še tajnost.

Na Goriškem bodo voljeni štirje poslanci, izmed teh bosta pripadala dva — ako dobro gre — Hohenwartovemu klubu, dva najhitreje pa ustopita v Coroninijev klub.

Ni verjetno, da bi „Unione“ s katerim koli kandidatom zmagala.

Tako stojé sedaj stvari.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 28. aprila.

Mej liberalnimi in zmernimi veleposestniki moravskimi sklenil se je kompromis za bodoče državnozbornske volitve. Sklenilo se je, da bodo volili 4 liberalce in 5 kandidatov zmerne stranke. Kak je prav za prav namen temu kompromisu, počilo nas je postopanje moravskih Nemcev v deželnem zboru, še bolj pa oklic, kateri je objavil volilni odbor teh veleposestnikov. V tem volilnem oklicu se omenja, da bodo delali proti narodnostnim in federativnim težnjam in se potegovali, da se nemščina proglasi za državni jezik. To nam pove, da mej dr. Knotzem in mej zmernimi moravskimi posestniki v načelih ni prav nobenega razločka. S tem kompromisom se je le zavrlo, da ne bode v veleposestvu voljen noben konservavec. Ker je pa vlada gotovo nekoliko pospeševala, da se je napravil ta kompromis, kakor je vlni pri deželnozbornskih volitvah, in oficijozno že začenjajo proslavljati zdravi političen razum moravskih veleposestnikov, je jasno, kakor beli dan, da z lepa v narodnem oziru od te

LISTEK.

Pariz v Ameriki.

(Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra.)

Dvajseto poglavje.

Duhovniški zajutrek.

(Dalje.)

Ko sem strahovito lačen želodec malo utišil, jel sem se pogovarjati s sosedinjo, blago in kaj ljubeznivo gospo, ki je svojega moža kar obožavala. To je v Ameriki v navadi. Slabo zdravje Truthovo me je strašilo; prepričan sem bil, da leca ga bode še preje ugonobila kot časniki; in to sem skušal ženi njegovi na lep in spreten način naznaniti. Da bi je ne vznemirjal, govoril sem jej splošno, kako težavno opravilo je govorjenje, in kako nekateri preobčutni in slabotni ljudje (temperaments) včasih neobhodno potrebujejo popolnega pokoja. Prazen trud! Gospa Truth mi je le govorila o veličasti novega svojega stanu. Ošabnost jo je vpijanila.

Postati žena duhovnikova, rekla mi je, o tem sanjajo vse mlade devojke. Ko bi vi vedeli, koliko

me je bolelo, ko je moj dragi Joel odpovedal se svojemu prvemu poklicu ter postal časniki! Le duhovniški stan izpolnjuje vse želje žene; le v tem stanu je žena v pravem pomenu besede tovarišica svojemu možu, njega prava polovica. Isto trpljenje, isto veselje, iste dolžnosti.

Kaj vi tudi pridigujete? vprašal sem jo.

Ne, v cerkvi ne, odgovorila je; apostel Pavel nam to prepoveduje. Ali se samo v templji opravlja duhovniško službo in se samo tam božja beseda oznanja? Poučevati mlade deklice, pomagati mladim ženam, obiskovati porodnice, jokati se z vdovami, čuvati bolnike, njim prebirati sv. evangelij in, če treba, jim pomagati umreti, to so dela, pri katerih svojega moža lahko podpiram in časih celo nadomestujem. — Ali ne, Joel, pristavila je z glasnejšim glasom, jaz sem tvoj vikar („pomočnik duhovski“) in ti mi popolnem zaupaš?

Na to čudno vprašanje, ki je samo mene iznenadilo, odgovoril je Truth z migljajem roke in s sladkim smehljanjem. Žena duhovnikova sama duhovnik in duhovnikov pomočnik! Tolika brezumnost (absurdité) mi še nikdar ni prišla v misel. Se ve da sem tudi zmiraj ljubival v razumni deželi. Ples in kuhalnica sta vsakej Francozinji tečaja, ob katerih

se nje življenje vrti. Prestopiti ju bilo bi največi nered, in kar je še hujše, smešna reč.

Vender, nadaljevala je gospa Truthova, je še nekaj lepšega od duhovništva, namreč misijon.

Kaj imate tudi ženske misijonarje? vskliknil sem začuden.

Ne, odgovorila je; katoličani sami imajo to predpravico, katero jim jaz toli zavidam. Mi nemamo usmiljenih sester; mi imamo le žene misijonarjev. To je stan, po katerim vedno hrepenim. Z možem deliti opravila, je kaj prijetno; a deliti njegove nevarnosti, je veliko pred Bogom. Ne čudite se mojej častiželjnosti; jaz sem hči duhovnika; moji sestri ste omoženi z misijonarjema. Jedna je v Kaplandu, druga pa v Kitaji, obe blagoslavljuje Gospoda, da jima je toli slavno življenje usodil.

Oženjeni vaši misijonarji, rekel sem, pač nemajo prehudega življenja. S seboj vzeti ženo, otroke, ognjišče, pravi se komaj premeniti svojo domovino. K temu še pristavite prijetno in stanovito službo z dobrim plačilom; v takih razmerah pač ni treba velike kreposti, da človek gre sv. evangelij oznanjevat.

Mislite vi? odvrnila je sosedinja, čudivši se

vlade ne bomo prav nič dobili in da nikdo ne more veljati za prijatelja Slovanov, kdor sedaj priporoča zmernost. — Ministerski svet je sklenil, da ministri, kateri mislijo kje kandidovati, ne bodo sklicali nikakih volilnih shodov. Tako tudi dr. baron Pražak ne bode poročal svojim volilem o svojem delovanju v državnem zboru. Najbrž se vlada boji, da bi se na takih volilnih shodih preveč ne kritikovalo njeno omahovanje mej desnico in levico in ne stavile na ministra, ki bi kandidoval, kake zahteve, ki bi se prav ne strinjale z vladnimi načeli. To pa kaže, da so v Avstriji popolnoma drugačna ustavna načela, nego drugod. V drugih državah ministri baš v svojih kandidatovskih govorih pojasnujejo, kako mislijo dalje vladati. — Ceski volilni odbor za Moravsko sklenil je postaviti vse dosedanje poslance za kandidate razen Nedopila, ki zaradi starosti ne prevzame več nobenega mandata. V več okrajih, katere so sedaj zastopali nemški poslanci, bodo tudi Čehi postavili kandidate. Ker se Čehi in Nemci marljivo pripravljajo za volitve, bode baš na Moravskem jako hud volilen boj. — V Galiciji bode pa huda borba mej Poljaki in Rusini. Poslednji bi radi pridobili nekaj novih sedežev, prvi bi pa zlasti radi odstranili dobrega zagovornika Rusinov Kovalskega in Kulaczkovskega. Ker pa v njih volilnih okrajih ni misliti, da bi prodri kak Poljak, mislijo pa jima nasproti postaviti dva zmernejša rusinska kandidata. Gotovo jako zvit način znebiti se svojih zopernikov!

Levičarji so v zadnji zborbi državnega zbora hudo kritikovali delovanje **višjega deželnege sodišča v Pragi**. Mej drugim je znani dr. Knotz obiral nadsodišče, da je preveč slavno vsprejelo pravosodnega ministra. Kakor za odgovor na te napade je sedaj predsednik temu sodišču Josip vitez pl. Temnička odlikovan z velikim križem Fran Josipovega reda.

Oficijalni list **ogerske** vlade „Budapesti Közlöny“ objavil je spremembo organizacije nove zbornice. S tem je tedaj ta stvar končana. — Srbski listi so jako razdraženi, da je patrijarh Andjelic prepovedal praznovati sv. Metodija. Več cerkvenih občin je patrijarhu že izreklo nezaupanje. V Mitrovici vzel je ljudstvo cerkvene zastave iz cerkve in imelo procesijo brez duhovnikov, ker se ti zaradi prepovedi niso smeli tega praznika udeležiti.

Vnanje države.

Srbska skupščina potrdila je trgovsko pogodbo, skleneno z Belgijo. — Kakor se „Srbskemu Narodu“ poroča iz Belega grada, je vlada odpoklicala srbskega poslanika v Rimu, Kujundžića, ker ga je tožila neka italijanska dama.

Vojna ali mir, to še vedno ni odločeno. Poročila od Neve in Themse si jako nasprotujejo o tem. Danes se nam napoveduje vojna, jutri zopet mir. Angleški in ruski listi z malimi izjemami so vsi za vojno. Pa tudi diplomati so vedno bolj preverjeni, da se **afganistansko** vprašanje mirnim putem ne bode dalo rešiti. Na Angleškem se delajo velike priprave za vojno. Z nenavadno urnostjo delajo se lahki parniki z veliko hitrostjo, katere bodo oborožili z lahкими topovi in bodo z njimi uničevali sovražne torpedovke. Rusija je neki baltijsko bregovje že dosti zavarovala, da jej ne more škodovati angleško brodovje. Slabše je pa na Črnem morju. Tam je manjka vojnih ladij. Zatega delj bodo pa vse diplomatske sile napela, da pregovori Turčijo, da zapreči uhod angleškemu brodovju skozi Dardanele. Z Nemčijo se baje pogaja Rusija, da se Baltijsko morje proglasi za zaprto morje. Vojna stranka v Rusiji vedno sili, da Rusi takoj posedejo Herat. To se bode morda kmalu zgodilo, ker so nedavno Afgani zopet izzivali ruske čete. General Komarov čaka le povelja, da svojo vojsko dalje pomakne. Ko bi se kaka angleška vojna ladija kje preveč približala ruskemu obrežju, bodo takoj Komarov ukazali za sestati Herat. V kratkem se mobilizuje 20.000 bro-

joči Moskovski grenadirski voj. Poveljništvo za oskrbovanje transkaspiske vojske preseli se te dni iz Krasnovodska v Askabad. Nek perzijski list javlja, da je mej Perzijo in Rusijo že iz 1878. leta pogodba, ki ruskim četam dovoljuje prehod skozi perzijsko ozemlje, kadar bi Rusija imela vojno z Anglijo ali s Turkomanci. Angleži se posebno zanašajo na to, da bode morda Rusijo ovirala ustaja na Kavkazu in na Poljskem, potem pa nihilistična rovanja. To jih pa utegne goljufati. Kavkaški generalni gubernator že sedaj dela priprave, da bode v kalu udušil vsak ustanek, ustaja na Poljskem pa ni dosti verojetna, ker Poljaki predobro vedo, da jim Anglija dosti pomagati ne more. Kar se pa tiče nihilistov je izjavil znani nihilist Hartmann, ki zdaj biva v Novem Yorku, da mej vojno ne mislijo vladi delati nikakih sitnostij.

Italijanska vlada je neki sklenila, ko bi bilo treba, odposlati 15 do 20 tisoč mož k Rudečemu morju. Italijani mislijo, da se s tem ne bodo zamerili Rusiji, ker Anglija itak hoče opustiti sudansko ekspedicijo in izprazniti Egipet, naj italijanske čete pojdejo v Egipet ali ne. Nekateri italijanski listi pa ugovarjajo temu, da bi Italija mislila nadomestiti angleške čete v Egiptu s svojimi vojniki. — Italijanski senat vsprejel je železniško konvencijo s 113 proti 35 glasom. — Vlada je sklenila pogodbo s „Società Generale“, da ta družba ne sme nobene ladije prodati v inozemstvo, temveč jih mora vedno imeti pripravljene državi na razpolaganje. S to pogodbo je sto parnikov si država zagotovila, ko bi jih kedaj potrebovala. Društvo bode pa zato dobivalo 800.000 frankov vladne podpore. Jednake pogodbe misli vlada skleniti z družimi parnimi društvi.

V **angleškej** gorenjej zbornici je minister za kolonije minuli četrtek razlagal določbe načrta za osnovo zveznega sveta avstralskih kolonij. Omenil je, da se Nova Selandija in Južni Wales branita udeleževati se zveznega sveta. To da Nova Selandija ne bi hotela udeleževati se zveznega sveta nema dosti pomena, a obžalovati bi morali, da isto stori tudi Južni Wales, kajti to bi jako oviralo federacijski načrt. S federacijo kolonij navstala bi pa nova svetovna sila.

Konflikt mej francosko in **egiptovsko** vlado še ni poravnal. Francoski generalni konzul je zaradi tega ostavil Kajiro in odpotoval v Aleksandrijo. Druge vlasti odobravajo energično postopanje Francoske.

Dopisi.

Z Dolenjskega 26. aprila. (G. profesor Šuklje kandidat za Dolenjska mesta.) V resnici priden in prav elastično gibčen je ta gospod profesor. Še predno so volitve za državni zbor bile razpisane, že je marljivo delal po vseh dolenjskih mestih in kandidoval na svojo roko. Metličanje in Černomaljci so ga baje tudi že za svojega kandidata postavili. Mi drugi smo pa še v premislekih, kar je morebiti tudi prav; saj je še polž rekel, da naglica ni nikoli pridna.

Zdaj pa poslušajte razloge tistih, ki nam gospoda profesorja za državnega poslanca priporočajo in zopet tistih, ki nam ga odsvetujejo.

Prvi nam hvalijo njegovo učenost in njegovo zgovornost, ter, kako se pri vsaki priliki poteza za nas Dolenjce, kako izvrstno piše v „Ljublj. Listu“, da mu nobeden ni kos in da le on in samo on je zmožen pridobiti nam toliko potrebno železnico.

Drugi nas pa na svare in kažejo na njegov premenljivi značaj. On, pravijo, je bil nekdanj bolj radikalen in bolj liberalen, kakor kateri koli tistih, katerih radikalizem on zdaj v „Ljublj. Listu“ po-

bija. Zakaj je neki postal zdaj na jedenkrat tako silno krotak, pohleven, konservativen in rekel bi, bolj vladen, ko vlada sama. Kaj je uzrok tako silni premembi? Porečete, drugačno prepričanje. Kdo bo pa to verjel? Značajan človek v moški dobi ne dela tacih skokov. Ali ne bo uzrok raji drugačna politika?

Znano je, da bi bil bivši deželni šolski nadzornik Pirker, ko bi ne bil umrl, v kratkem šel v pokoj. Ta služba se je našemu gospodu profesorju zdela tako pripravna, da se je na vso moč za-njo poganjal in bil silno razburjen, ko je ni dobil. Pa tudi drugače se gospodu profesorju njegova sedanja politika ni ravno slabo obnesla. Profesor biti in profesorsko plačo vleči, zraven pa dopust imeti in „Ljubljanski List“ uredovati, za kar se dobiva posebna, ne premršava plača, to gotovo ni bila slaba kupčija. Zatorej se ni čuditi, da bi zdaj tudi rad državni poslanec postal. Na Dunaji profesor biti in plačo vleči, zraven dijete državnega poslanca dobivati, in če se zna ondi vladnim krogom prikupiti, kakor v Ljubljani, pa gotovo upanje imeti, da še sijajno avanzuje, ali ni to prihodnost, da si boljše niti v sanjah ne more želeči?

Vpraša se pa, kaj bi tak poslanec storil tedaj, ko bi deželne in narodne potrebe in zahteve vladi ne bile po všeči? Ali bi si upal on po robu postaviti ministru, ki ga lahko povzdigne, pa tudi lahko v prognanstvo pošlje v Černovice ali Bregenc? Recimo, da bo naučni minister še zanaprej ekselencija g. baron Konrad, ki slovenskemu jeziku v šolah, kakor znano, ni posebno prijazen, in recimo, da pride na dnevni red vprašanje, ne za slovensko univerzo ali akademijo, katerima je g. profesor Šuklje že pred vedno nasprotoval, ampak kakor v pretečenem državnem zboru, za slovenske srednje šole, česa se je nadejati od njega, ki je še nedavno pisal v „Ljubljanskem Listu“, da on, ko bi mu bilo izbrati ali narodno koncesijo ali materialni dobiček, bi hlastno segel po tem poslednjem. Ali ni zelo verjetno, da bi se on v tem od drugih naših poslancev ločil, in jih morebiti po ministrov volji še celo z vso njemu lastno gorečnostjo pobijal? Pa tudi na njegovo hvaležnost, pravijo na dalje njegovi nasprotniki, ni se volilem zanašati.

Zakaj znano je, da ima gospod profesor prav veliko zahvaliti se g. dr. Zarnik-u, da je bil proti sklepu centralnega volilnega odbora in deželni zbor izvoljen. In vendar kolga je on bolj neusmiljeno, bolj brezozirno trgal v „Ljubljanskem Listu“, ko tega svojega podpornika? Kakor temu, tako zna on povračevati i drugim.

Kar se tiče dolenjske železnice, pravijo na dalje, te pač ne dožene nikoli jeden sam poslanec, ampak le vsi naši poslanci skupaj v prijazni zvezi s celo desnico državnega zbora. Ako pa pomislimo, koliko prepira nam je gospod profesor napravil v domači deželi, bati se je po vsej pravici, da nam zanese razprtijo tudi mej naše doslej vedno složne poslance na Dunaji. Potem pa z Bogom železnica in še marsikaj družega!

Vidite taki so glasovi, ki se slišijo za in zoper tega kandidata. Po tem boste lahko razumeli, zakaj smo nekateri še počasni, ter se celo nadejamo, da tudi naši sovolilci, vrli Metličanje in Černomaljci, dobro preudarijo vse to, predno reko zadnjo besedo.

mojemu podsmehu. Ne vem, ali je bolje prepotovati svet, mimogrede sejati Kristove besede in to kal božji milosti prepuščati, ali pa je bolje ugraditi se v omejeno polje, kjer se to dragoceno setev seje, zaliva in do žetve oskrbuje; to pa dobro vem, da sreča, pri sebi imeti vse, kar ljubi, nikakor ne zmanjšuje zasluge velike požrtvovalnosti vsakega misijonarja in morebiti celo pomnožuje vrednost njegove udanosti. Peter bil je oženjen; ali ni bil kljub temu izvoljen prvi apostelj? V Kaplandu je moja sestra ustanovila šolo in delalnico za mlade zamorke ter skuša z izobraževanjem pripravljati mlada srca, da bi lože sv. evangelij vsprejela; in ta misijon so izselniki Boers trikrat požgali. Moj svak, ki je zdravnik kot so skoro vsi naši misijonarji, je ubogemu Kafiru izvlekel otrovano puščico ter je pri tej priliki izgubil svojo roko. V Kitaji so Tai-Pingi gonili mojo sestro od pokrajine v pokrajino. Sedaj je blizu Šang-haia, ugonobljena, bolna, a zmiraj polna zaupanja. Nje hiša je bolnišnica za ranjence, pribežališče udovam in sirotam. Hudo mrzlična in neprestano vznemirjena pomaga svojemu možu oznanjati sv. evangelij. Bog jo je izkušal hujše, nego Abrahama; dvakrat je od nje zahteval življenje nje otrok. In vendar je srečna, da je bila za tako žrtvo

izvoljena in da je Gospodu celo z dragoceno svojo srčno krvjo služila.

Ničesar nesem odgovoril. V povesti o Abrahamu se nahajajo stvari, ki me dosta bolj ganejo nego zastranica (epizoda) o Izaku. Ali krepost ali prenapetost, ta pokorščina presega moje moči; ne razumem je.

Da bi se iznebil teh misli, ki se me v zadrego spravljale, obrnil sem se k svojemu sosedu na levici; bil je resnični praobraz Saksonca: široke rame, izbočene prsi, štirioglato glavo nad dolgim vratom, ostre raze, plešasto čelo, velikanske obrvi, pod katerimi so se goreče oči bliščale; podoba moči in določnosti. Noe Brown, tako se je novi moj znaec imenoval, bil je duhovnik, na katerega mesto je Truth prišel. Da bi se poučil, vprašal sem ga pri tej priliki, kaj pač je ta kongregacionališka cerkev, katere ime mi je delalo toliko preglavice.

Kaj! rekel je Brown, čudeč se mojej nevednosti; ali vi ne veste, da je to naša stara puritanska cerkev, katero so božjepotniki, naši po nepotrnosti pregnani pradedje, na njih prveji ladiji Šmarnici (la Fleur de Mai) s seboj prinesli? Zavrnišvi gnusobo in malikovanje anglikanskega Babilona hoteli so naši pradedje s korenino iztrebiti

krive nauke mogočne duhovščine. Po vzgledu prvih kristijanov so iz vsakega zjedinenja vernikov ustanovili cerkev ali nezavisno skupščino ali bratovščino (kongregacija), popolno občino, katero starešine upravljajo in duhovnik vodi. Iz tega ognjišča nezavisnosti in enakosti izvira naša bratovščina. V tem je tudi skrivnost našega življenja in naše državne mogočnosti. Amerika je le zaveza cerkvá in samostalnih občin; to je cvet puritanstva. Kot povsodi je tudi tukaj vera po svojej podobi ustvarila človeka in državljana; svobodna cerkev je rodila svobodno družbo.

Jezile so me te čudne, splošnemu mnenju nasprotne misli, katere je z vso puritansko resnostjo izraževal. Ko bi človek veroval tem napetnežem, vladal bi njih katehizem ves svet. Naj se le ozró na Francijo, to pravo domovino razsvetljenosti in modroznanstva, kmalu bodo zapazili, kako v nič se je skrčil vere upliv na državo in družbo človeško. V cerkvi je človek najgorečnejši katoličan, drugodi pa je, kar se mu zljubi. To ravno sem skušal pokazati temu pridigarju; a bil je trdovraten kot Saksonec podvojen z Yankeom. Bolj ko sem kupičil dokaze, ki so ga imeli pobiti, tem silniše je ugovarjal. (Dalje prih.)

Iz Sanktpeterburga 10. (22.) aprila. [Izv. dop.] (Konec.) Okolu 12. ure pripeljal se je car z naslednikom carjevičem in carica z mlajšim sinom Jurijem, kateremu se je „hura“ posebno dopal; on je radovedno pogledaval z okna in zdelo se je, da bi najrajši tudi sam zakričal v odzdrav publiki. Po „molebnu“ sv. Kirilu in Metodiju odpeljala se je carska obitelj pri ravno takih ovacijah, a procesija napravila se je v Kazanski Sobor, kamor je prišla okolo 2. ure.

Trobojnice vihrale so po vseh ulicah že v petek večer; v soboto bila je iluminacija in na Izaak Sob. zažgale so se štiri gromadne luči, kakor v Veliko Noč.

V nedeljo 7. (19.) aprila napravilo je Slavjansko Obščestvo veliki javni koncert v Mihajlovskem Maneži ob 2. popoldne. Sodelovali so pri koncertu: a) godbe Preobraženskega, Semenovskega, Grenaderskega, Kavalerjarskega, Konnega polka in Gvardejskega Ekipaža; b) pevski zbori 1. gvardejske pehotne divizije in Grenaderskega polka; c) zbor D. A. Slavjanskega; vseh: 800 muzikantov in pevcev. Vspored bil je sledeči: 1. himn sv. Kirilu in Metodiju V. U. Glavača; 2. ruski narodni himn Ljvova; 3. ouvertura iz opere „Ruslan in Ljudmila“ Glinke; 4. črnogorski himn; 5. trije staročeski korali 1602 l.; b) slavnostni marš Napravnik; 7. bolgarski himn; 8. zazdravni zbor iz opere „Rusalka“ Dragomyžskega; 9. črnogorski marš Minkusa; 10. srbski himn; 11. signalni marš in Aleksander-marš Glavačeka; 12. Slavjsja, slavjsja naš ruski car“ iz opere „Žiznj za Carja“ Glinke. Publike bilo je več tisoč, ker je manež bil po'n; a on meri okoli 200 korakov dolžine in 70 širokosti. Več toček morali so ponavljati; trajal je koncert do 4. ure.

Ob 8. zvečer bil je naznačen slavnostni zbor Slavjanskega Obščestva v dvorani Dvorjanskega Sobra. Dvorana bila je dostojno okrašena; pred tribuno stala je zastava (horugoj) društva. Zbralo se je okolu 2000 odličnega občinstva v dvorani in na galerijah, v tem čišlu mnogo oficirjev, katerih je tudi na tribuni bilo lepo število. General Durnovo pozdravil je navzočne; njemu na pravi sedeli so gg. Ristić, Naumović in tovariši, na levi šest duhovnikov (mej njimi črnogorski arhimandrit), štirje ministri, general Ignatjev in dr.

Na tribuni bil je pomeščen tudi pevski zbor D. A. Slavjanskega, kateri je mej govori, deklamacijami in čitanjem pel krasne cerkvene pesni, a ruski himn moral je zapeti trikrat, tako dobro ga je pronašal.

G. Ristić se je brž po otvorjenju zboru zahvalil društvu za povabilo, kazal na pomen praznika, ter končal svoj govor (srbski) z besedami: „Živio car, živela Rusija!“ Prvikrat je zagrmelo v dvorani od klikov odobrenja in ploskanja. Ravno tako kratko govoril je o. Naumović (ruski) in njegove besede bile so vsprejete ravno tako simpatično. Tajnik g. Aristonov je naznanil brzoglavne pozdrave iz raznih slavjanskih dežel, in nekaj jih je prečital. Oni se bodo gotovo tiskali v „Izvestijah“ društva, kakor tudi govori tega večera. Najprej čital je predsednik general Durnovo zgodovinsko razpravo prof. Bestuževa-Rjumina, kateri je moral odpeljati se pred 14 dnevi v Rim zaradi bolezni.

Govor prof. Lamanskega bil je posebno navdušen, a prof. O. F. Miller je znan govornik; on je govoril poslednji. Eno pesen čital je sam pisatelj g. K. K. Slučevskij, drugo (M. P. Rozenheima) pa prof. Miller.

Govori in deklamacije mogle bi slušatelje utruditi; a prekrasno petje in umna razdelitev onih tega nesta dopustila. Navdušenost brala se je na vseh licih, ter se javljala zdaj v veselem gibanju po dvorani, zdaj v burnem odobravanju slišanege.

Taka publika pri taki sijajni obstanovki morala je delati na vsakega veličasten in nepozabljiv utis, akoravno je prišel na slavnost mrzel kak led. A takih slavnostij bilo je mnogo v Rusiji one dni. Brez dvojbe prinesel je Metodijev praznik poleg religiozno-nravnstvene koristi še drugo, ne manj važno: probujenje narodnega duha v širokih masah ruskega obrazovanega in prostega ljudstva stopilo je za dober korak naprej od onega mesta, kjer se je ustavilo po zadnji vojni s Turki. Za mnogo tisoč pomnožilo se je čišlo takih ruskih ljudij srednjega in višega občinstva, katere zanima ves slavjanski svet.

Na zboru Stavj. Obšč. bili so štirje ministri: Girs, Deljanov, Nabokov in Bunge: to je bil za društvo celo nov „fakt“. Se ve da se navzočnost carja pri cerkvenem prazniku tudi računani „krupnym fak-

tom“. V Moskovskih Vedomostjah so pisali: V svjaščennom vospominniji narodnyj duh naš počerpaet novyja sily... Samo jedenkrat zbralo se je v Kremlii poslednja leta toliko naroda, v nepozabljivi dan objavljenja manifesta o vojni s Turki za svobodo Slovanov.

V severnej naši stolici imel je cerkveni praznik posebno značenje: tam je bil ves ruski narod v lici svojega državnega vodje. Varšavskij Dnevnik pa je pisal: Mnogo slavjanskih plemen preminulo je, zlivših se z drugimi narodnostimi, mnogo Slovanov je zginulo v prošlem tisočletji. A vsi Slovani, kateri so preživeli to trudno preteklost, so ustali (uže voskresli).

Pronesetsja mrak nenastnyj,
I, ožidannyj davno,
Vozsijaet den prekrasnyj,
Bratja stanut za odno.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je pravoslavnim cerkvam v Gacku, Bileku, Konjici, Tesanji, Starem Mejdanu, Foči, Dobrunji, Zenici, Brodaci in Zvorniku vse potrebne cerkvene knjige, mašne obleke in druge cerkvene potreščine. Jednako oskrbelo se bode še 10 drugih pravoslavni cerkva. Vsa ta darila znašajo okolu 20.000 gld.

— (V zadevi dolensjske železnice) bili so državni poslanci, kakor smo že omenjali pri ministrih. Prvi govoril je grof Margheri ter prosil krepke podpore za dolensko železnico. Za grofom Margherijem je g. Murnik obširno razlagal, kar se je do zdaj godilo za dolensko železnico, potem sta pa on in g. Kušar ministru priporočala, naj bi se kmalu rešila prošnja za pričetna dela. Za njima oglašila se g. Pfeifer ter poudarja rastoči gospodarski propad po Dolenskem, izredno slabe komunikacije, ki so prouzročile, da so poprej obstoječa industrijalna podjetja: Gradac, Soteska, Veršlin (dve pivovarni), Št. Janž itd. prenehale, posebno takrat, ko se je dogradila železnica z Zidanega mosta v Zagreb, ki je odvrnila ves promet od Dolenske. Knez Windischgrätz omenjal je slabih in strmih cest tudi v Trebanjskem okraji, kjer se jednako živo čuti potreba boljših komunikacij. Dr. Poklukar naglašal je, da bi trebalo železnico speljati tudi čez Gorjance v Belokrajino. Glede državne pomoči pa opomnil, da sta bogati deželi Moravska in Šlezija dobili celo vrsto krajnih železnic, ne da bi bili deželi kaj doplačevali. Pravično bi torej bilo, da bi se vlada tudi na Kranjsko ozirala v istej meri, kakor na druge dežele. O deputaciji pri trgovinskem ministru smo že govorili, dodati je še to, da so poslanci grof Margheri, knez Windischgrätz, V. Pfeifer in g. Murnik bili tudi pri poljedelskem ministru in mu priporočali dolensko vinarsko šolo v izdatno državno podporo.

— (V hudih škripcih) je prof. Šuklje, z njim vred pa nekolekovani dnevnik zaradi naše novice v sobotnej številki „Kdo Mu je kos?“. Zvijala se na vse možne načine in rad bi stvar tako zavil, da smo mi trdili, da je Šuklje o grofu Taaffeji „to pisal, kar je v istini pisal le o trgovinskem ministru.“ Da ne bode niti najmanjše dvojbe več, naj priobčimo ipsissima verba g. Šukljeja. On piše v 74. št. nekolekovega dnevnika v 2. dan t. m. mej drugim: „Stopil sem tedaj k eksc. g. ministerskemu predsedniku grofu Taaffeju, kateremu sem se itak moral zahvaliti v neki osebni zadevi. Pogovarjala sva se o naših političnih razmerah, zlasti z ozirom na bodoče volitve, in pri tej priliki sem se usojal, pozornost odličnega državnika obračati na zapuščeno dolensko stran, popisati mu njeno bedo ter priporočati preuzvišenemu gospodu dolensko železnico. Potem sem se podal k eksc. gospodu trgovinskemu ministru Pinu in k predsedniku železničnega sveta gospodu baronu Czediku, kojima sem tudi isto željo na srce polagal.“ Iz tega je vendar vsacemu jasno, da je Šuklje trdil, da je z grofom Taaffejem govoril o dolenski železnici. A dasi so navedeni stavki pisani tako po domače, v istem duhu, kakeršnega smo vajeni pri „Grundhübingerji“ v šaljivem listu „Floh“, je vendar grof Taaffe odločno zanikaval, da bi bil Šuklje z njim o dolenski železnici le besedico govoril. Laž je torej konstatovana in to pri moži, ki se zopet sili za kandidata. Ako gospodje pri nekolekovanem dnevniku mislijo, da tako goropadna laž v tako važnej zadevi ni smrtna rana, niti „moralično brezdno“, morajo pač čudne

pojme imeti o moralnosti sploh. Še večja pa je njih naivnost, kajti zdi se jim, „da bi bilo bolje, ko bi se čela stvar ne bila obešala na veliki zvon“ in pritožujejo se, da je kaj takega neprijetno. Se ve da neprijetnost je velika, velik pa tudi moralični poraz, ako državnozbornskega kandidata, ki si je že domišljjal, da je nekak slovensk Stroussberg, ministerski predsednik sam na laž postavi, ako se dokaže, da je svoje volilce z lažjo hotel pridobiti za-se. Sicer je pa včerajšnji „Slovenec“ v obširnem in korenitem članku g. prof. Šukljeja delovanje tako pojasnil in ožigosal, da si bode g. Šuklje ta članek gotovo za zrcalo utaknil. V posebno zadoščjenje nam je, da se je tudi „Slovenec“ v tej zadevi oglašil ter g. prof. Šukljeja odločno zavrnil, kakor je zaslužil. „Moralično brezdno“ poglobilo se je vsled tega toliko, da bode v njem poleg Šukljeja še dovolj prostora za njegovo kandidaturo.

— (25 let) preteklo je letos, odkar sta prerano umrli pesnik Simon Jenko in v Belemgradu živeči Davorin Jenko zložila prekrasni naš zbor „Naprej zastave Slave!“ Izborni ta umotvor bil je dovršen izraz našega javnega mnenja in narodnega navdušenja in smelo se trdi, da je „Naprej“ v vsem slovanskem svetu bil izredno laskavo vsprejet in da je mogočno uplival na naše rojake in na Slovane sploh. Ni ga bilo društva, ne shoda, pri katerem bi se ne bila pela ta narodna naša himna, ki je prešla v meso in kri naroda slovenskega. Prav umestno je torej, da se petindvajsetletnica „Napreja“ praznuje. V ta namen priredi pevski zbor čitalnice Ljubljanske prihodnje nedelje v 3. dan maja pod naslovom „Jenkov večer“ v čitalnični restavraciji pevsko zabavo, pri kateri se bodo pele izključno le Jenkove skladbe. Vspored objavimo pravočasno.

— (Nemška surovost pri belem dnevu.) Piše se nam z Dunaja 26. t. m.: Včeraj popoldne so nemški „purši“ v „Pratri“ na planem „Pri jeleni“ napali družbo naših slovenskih vseučiliščnikov. Najprej je „purš“ iz „Silesije“ silil v jednega naših, a ker se le-ta zanj zmenil ni, seže muha pijana našemu po trak „Slovenije“, ki ga je imel čez prsi in v resnici mu ga tudi iztrga. Na to pa še prihrumi ves trop „puršev“ k mizi Slovencev. Onih je bilo okolu 30, naših pa le pet. Imeli so naše za Čehe in kričali so, da „na nemški zemlji ne pustijo nositi trobojnic“. Da so naši izgubili ravnotežje dušno v tej situaciji, da so udarili v svojo obrambo, nastopile bi sigurno jako žalostne posledice. Pijani „purši“ so naše popadali, jednemu še izruvali „Slovenijin“ trak, a potem so se obrnili proti drugemu občinstvu, ki je vse razjarjeno bilo zavoljo tega nemškega pobalinstva. Petorico Slovencev je koj na to odšla, iskala si bode drugje zadostila. Sodnja in morda tudi vseučiliška razprava bosta znova v kratkem pokazali, da Nemeč draži, da je Nemeč surov in neznosan.

— (Promocija.) Gosp. J. Jan, koncipist pri c. kr. finančni prokuraturi bil je te dni na vseučilišči v Gradci promoviran „doctor juris“.

— (Maj-avancement.) V domačem polku baron Kuhn šte. 17 imenovani so: gg. Matej Kert in Josip Kavčič stotnikoma prve vrste, g. Matej Prašnikar stotnikom druge vrste.

— (Zasluzeno odlikovanje.) Pod tem naslovom piše „Edinost“ v zadnji številki. V četrtek se je v Dolini zbralo mnogo č. duhovščine iz Trsta, okolice, Istre in Goriškega, in tudi mnogo posvetne gospode, da častita v. č. g. kanoniku-dekanu Juriju Janu za njegov imendan, ki je bil včeraj. — Popoldne počastila sta ga tudi milostljivi gospod škof dr. Glavina in visokočastiti g. prošt dr. Šust s svojim obiskom ter se mudila par ur mej društvom. Uljudnost milostivega gospoda škofa je že obče poznana; ali i v. č. g. kanonik Jan zasluži tako odlikovanje.

— (Razpisano) je učiteljsko mesto za klasično filologijo v zvezi s filozofično propedeutiko na državni gimnaziji v Beljaku. Plača po zakonu z dne 15. aprila 1873. Nastop službe začetkom šolskega leta 1885/86. Prošnje do konca maja t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Peterburg 28. aprila. Včerajšnje poročilo Reuterjevo, da je vojna neizogibna in da bode car v Moskvi izdal manifest, označuje se v odločilnih krogih za popolnem neresnično.

London 28. aprila. Utemeljevaje kreditno predlogo rekel je Gladstone: Mi ne ra-

čunamo prevročekrvno na preugoden izid vršečega se pogajanja, a vender še ni obupati, da ne bi razum in priličnost na obeh straneh nadvladala. Danes kabinetski svet, h kateremu je poklican irski podkralj. „Times“ piše, da je brez dvojbe zadnji spravljivi korak angleške vlade bil ta, da je predlagala, naj se trditev, da napad Komarovljevi ni bil izzvan, predloži nezavisnemu sodišču. Odgovora na to še ni, ako se angleški predlog zavrže, pretrgale se bodo zveze. Prestolonaslednika povrnita sta se včeraj z Irskega v Anglijo nazaj.

Berolin 28. aprila. „National-Zeitung“ zanikava vse vesti o posredovanju Nemčije. Nemčija ostane pri angleško-ruskem sporu popolnoma nevtralna.

London 28. aprila. Kakor „Bureau Reuter“ poroča, je vojna med Rusijo in Anglijo neizogibna. Govori se, da pojde car v Moskvo ter ondu izda manifest.

Berolin 27. aprila. „Norddeutsche Allg. Ztg.“ poroča: Ko se je cesar včeraj popoldne pred angleško poslanstvo pripeljal, skočil je mimoidoči mlad mož k vozu in na gredico. Bil je to sedemnajstleten gluhom slikar iz Berolina. Oslablost uma napotila ga je k temu koraku.

Rim 27. aprila. Uradno se poroča, da je jedino v okrajih Bergamo v 22 dan t. m. jeden starček zbolel za kolero.

Razne vesti.

* (Kolera v Italiji.) Časnik „Riforma“ piše, da je v Bergamu zares kolera, a da so se brzajavna poročila uradno udušila, ker se je nedavno sklenil zakon, da se o epidemijah ne sme brzajavo poročati. Koliko je na tem istine, se bode gotovo v kratkem dognalo.

* (Dragocena pošiljatev.) Iz Kaplanda odposlali so, kakor se iz Londona poroča, meseca februarja 209.266 karatov nebrušenih dijamantov, katerih vrednost je znašala 218.346 funtov sterlingov.

* (Velik požar) razsajal je pretekle dni v Železni županiji. Ogenj navstal je hkratu na dveh krajih ter se vsled hudega vetra po bliskovo širil. V kratkem času bilo je okolu tisoč oral najlepšega gozda v ognju. Ljudje, ki so v gozdu delali, so se komaj rešili. Veliko divjačine: srn, zajcev, lisic, divjih petelinov in tičev poginilo je v ognju. Več članov požarnih bramb, ki so prihiteli na pomoč, bilo je v nevarnosti. Upali so se predaleč v gozd, hkratu zajel jih je požar in le z velikim naporom so se rešili. Kakor se površno računi, uničenih je nad 1000 oral najlepšega gozda.

* (Časnikar - kralj.) Rudeče-kožni časnikar Stanley Huntley v Standing Rock prevzel je sedaj, ko je „Mlada Antilopa“ umrla, načelnništvo Sioux-indijancev, ter si naročil v Londonu krono in kraljevsk plašč, da ga bodo kraljem kronali.

* (V nekem ljudskem shodu v Parizu) vprašal je zadnjič nek govornik z veliko emfazo: „Zakaj se ne ganejo velmoži francoski? Zakaj so tako mrzli in nepremakljivi, ko je domovina v sili?“ — „Ker so bronasti“ oglasi se sarkastičen glas z galerije z ozirom na mnoge spomenike nekdanjih slavnihih mož.

Javna zahvala.

Slavni „Matici Slovenski“ se za podarjene nam knjige najtoplejše zahvaljujemo.

V Trstu, dne 26. aprila 1885.

Vodstvo „Tržaškega podpornega in bralnega društva“:
Požun, Čokolj,
predsednik. tajnik.

Zahvala.

Na blago posredovanje p. n. gosp. poverjenika za Postojnski okraj so tekom meseca aprila t. l. „Narodni šoli“ naklonili podpore naslednji notranjski rodoljubi in šolski prijatelji:

G. c. kr. okrajni sodnik v Il. Bistrici	gld.	1.—
G. Fr. Višnikar, c. kr. okr. sod. pristav.	„	1.—
G. Iv. Tomšič, p. sestnik	„	2.—
Gospa Marija Hodiak, trg. in posestnica	„	1.—
G. Anton Domladiš, posestnik	„	2.—
G. Skender Ličan, župan in posestnik	„	2.—
G. Martin Zarnik, nadučitelj	„	1.—
Gospa Zofija Šabec, posestnica	„	2.—
G. Pavel Renko, posestnik v Nadanjem selu	„	1.—
G. Ivan Baša, posestnik v Bitinjah	„	1.—
G. Alojzij Domicej, c. kr. poštar v Zagorji	„	1.—
G. Ivan Srnad, kaplan v Knežaku	„	1.—
G. E. Vilhar, graščak na Kalci	„	1.—
G. Valentin Pin, nadučitelj v Knežaku	„	1.—
G. Jak. Koritnik, dekanijski oskrbnik in kaplan v Trnovem	„	1.—
G. Juraj Česnik, trgovec v Knežaku	„	1.—
G. Jan. Tuma, c. kr. okr. šolski nadzornik v Postojni	„	1.—

Skupaj gld. 21.—
Za vse te darove izreka najtoplejšo zahvalo p. n. gg. darovalcem in g. poverjeniku

v imenu odbora „Narodne šole“

Feliks Stegnar,
načelnik.

V Ljubljani, 27. aprila 1885.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Takoimenovana domača zdravila in spremembe.

Že od najstarih časov je bila pri največ narodnih navada, imeti pripravljena tako imenovana domača zdravila, da je hitro pomoč pri rokah, ako kdo nenadoma zboli. Pa tudi ta domača zdravila, ki so se podedovala od roda do roda, so se preminjala, kakor vse na svetu. Kolikor bolj je napredovala zdravilska znanost, toliko bolj so se umikale pile in mazila, ki so bile napravljene le iz slučajne zmesi zdravilom, ki so napravljene na podlagi znamenitih vspehov znanstva.

Med temi poslednjimi zavzemajo prvo mesto izredno priljubljene švicarske pile lekarja Brandta, o katerih spričujejo prve zdravstvene kapacitete, da so gotovo uplivačje, prijetno rahljivo in neškodljivo sredstvo pri zaprtji, navalu krvi v glavo in prsi, omotici, boleznih žolča in jeter ter zlatej žili. Že skoraj ni hiše, kjer ne bi imeli teh pil, ki so tudi jako po ceni (škafličica velja samo 70 kr., v njej je 50 pil, dobé se v vseh lekarnah), tedaj so postale Rihard Brandtove švicarske pile pristno in pravo domače zdravilo, kar gotovo še dolgo ostanejo. (68—1)

Tujci:

26. aprila.

Pri **Stonu**: Berkrandt z Dunaja. — Dumer iz Belgrada. — Stern iz Gorice. — Farber z Dunaja. — Lavrenčič iz Notranjskega.

Pri **Mali**: Hertle, Glaser z Dunaja. — Büchler iz Prage. — pl. Herzmann, pl. Heller iz Celovca.

Pri **avstrijskem cesarju**: Stefančič, Burgstaller, Pramoni iz Reke. — pl. Folakowski iz Črnomlja. — Köthmayer iz Špitala.

Umrlji so v Ljubljani:

21. aprila: Roza Stare, zasebnica, 40 let, Mestni trg št. 11, za jetiko.

22. aprila: Neža Sever, branjevka, 67 let, Stari trg št. 21, za prsno vodenico. — Stefan Vizjak, davkarskega uradnega sluge sin, 7 mes., Cesarja Josipa trg št. 1, za božjastjo.

24. aprila: Amalija Hrovat, delavčeva hči, 11 mes., Sv. Florjana ulice št. 33, za angleško boleznijo. — Karol Sicherl, davkarski praktikant, 23 let, Sv. Petra cesta št. 47, za jetiko. — Janez Drol, konduktev sin, 3 mes., Kolo-dvorske ulice št. 22, za božjastjo. — Friderik Gärtner, konduktev sin, 4 leta, Barvarska steza št. 6, za davico.

25. aprila: Marija Grum, delavka, 42 let, Sv. Petra cesta št. 25, za jetiko. — Jarnej Jerančič, delavec, 76 let, Kladezne ulice št. 21, za starostjo.

27. aprila: Matija Levec, knjigoveza sin, 11 mes., Stari trg št. 15, za vnetjem pluč.

V deželnej bolnici:

22. aprila: Tine Suštar, mizarjev sin, 2 leti, za angleško boleznijo. — Ana Grabljevica, delavka, 35 let, za jetiko. — Josip Peče, delavec, 54 let, za vnetjem reber.

23. aprila: Anton Lovšin, črevljar, 22 let, za srčno napako. — Miha Hafner, delavec, 55 let, za plućnico. — Anton Nose, tkalec, 45 let, za jetiko.

24. aprila: Ana Jušek, gostija, 75 let, za starostjo. — Fran Lušina, delavec, 35 let, za srčno napako.

25. aprila: Marija Čeren, gostija, 72 let, za starostjo.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
27. aprila	7. zjutraj	733.91 mm.	10.4° C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	733.24 mm.	23.2° C	z. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	733.39 mm.	13.8° C	sl. jz.	jas.	

Srednja temperatura 15.8°, za 5.2° nad normalom.

Dunajska borza

dne 28. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	80 gld.	40 kr.
Srebrna renta	80	65
Zlata renta	105	20
5% marena renta	96	15
Akcije narodne banke	861	—
Kreditne akcije	281	25
London	126	20
Srebro	—	—
Napol.	9	97 1/2
C kr cekini	5	88
Nemške marke	61	75
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld	126
Državne srečke iz l. 1861	100 gld	169
4% avstr. zlata renta, davka prosta	105	50
Ogrska zlata renta 6%	94	20
„ „ papirna renta 5%	89	75
5% štajerske zemljiše odvez obliq	104	—
Dunava reg srečke 5%	100 gld	114
Zemlj obd avstr. 4 1/2% zlati zast listi	124	50
Prior obliq Elizabetine zapad železnice	113	20
Prior obliq Ferdinandove sev. železnice	105	50
Kreditne srečke	100 gld	178
Rudolfove srečke	10	17
Akcije anglo-avstr. banke	120	97
Tramway-društ. velj.	170 gld a. v.	213

Izurjeni čevljarji

za ročno delo se vsprejmó (239—2)

v čevljarški tovarni D. H. Pollak & Co.,
v Gradcu, Plabutscherstrasse 13.

Ob Prulah ležeče

Marijno kopališče

odpre se v 1. dan maja.

Letos se bodo tudi izdajali narošilni listi na kopeli v lešenih in kamnitih banjah.

K mnogoštevilnemu obisku vabi uljudno

(248—2)

Josipina Ziakowski.

Št. 6772.

(242—2)

Razglas.

V ponedeljek dne 11. maja t. l. dopoldne ob 10. uri se bo pri tukajšnjem magistratu mestna kopelj v Koleziji

za leto 1885. po očitnej dražbi oddala v najem. To se razglašva v splošno vednost z dostavkom, da se do dneva ustne dražbe prejemajo tudi pisemne ponudbe in da se dražbeni pogoji v uradnih urah izvedó pri podpisnem magistratu.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 21. dan aprila 1885.

Župana namestnik: Vončina.

Cebelarji naši, pozor!

S tem naznanja podpisani, da ima več stotov zdravega

pitamea,

to je, medu za pitanje čebel, na prodaj. Prodaja ga na debelo, v celih škafih. po 30 kr. stari funt, na drobno pa po 33 kr. Čebelarj, bodite brez skrbi, da pri meni dobité zdrav in dober med, kajti jaz imam sam čebele — in sicer 42 plemenjakov, nekaj prav močnih, ter sedaj pričakujem reje — ter pitam jih z istim medom, kakor ga prodajam. Prav nobenega razločka ne delam. Drage čitatelje pa prosim, da naj opozoré na to čebelarje, kateri morda sami lista ne čitajo.

Peter Pavlin,

Pred Konjušnico št. 7, Trnovsko predmestje, v Ljubljani.

(236—2)

Več žerabljenih

sodov

z železnimi obroči, ki drže po 10—12 hektolitrov, in so posebno pripravni za prevažanje vode, ker so dolge in ozke oblike, prodá (249—1)

Pavel Seemann, na Glincah pri Ljubljani.

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

NOV.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mdlorh. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Časnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat. nominis umbra. Ml. 8°, 19 pól. Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešerin ali Preširen, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trštvo z grozdom na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinec. Velja . . . 15 kr.

II. zvezek, ki obsega: Erazem Tatenbah, izvirna povest, spisal J. Jurčič. Velja . . . 25 kr.

V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja . . . 25 kr.

VI. zvezek, ki obsega: Kazen, novela, francoski spisal H. Revière, poslovenil Davorin Hostnik. — Cerkev in država v Ameriki, francoski spisal E. Laboulaye, poslovenil Davorin Hostnik. Velja . . . 15 kr.

Za vse 4 zvezke naj se priloži še 15 kr. poštnine, za posamezne zvezke pa 5 kr.

Takoj delujoče.

Uspeh zjamčen.

Neizogibljivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTIUM

(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri plešah, izpalih in osivelih lasih. Uspeh po večkratnem močnem utrenji zjamčen. Pošilja v steklenicah po 1 glđ. 50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 glđ.

J. Grolich v Brnu.

V Ljubljani se dobiva pri g. Eduardu Mahr-u; v Trstu Peter Slovcich, via Sanità 13; v Gorici lekar C. Cristoffoletti; v Reki lekar C. Šilhavy; v Celji Fd. Pellé; v Mariboru J. Martini; v Rovinji lekar G. Tromba.

Tam se tudi dobi:

Eau de Hébé, orientalsko lepotoilno sredstvo, ki naraja nežnost, belino in obilnost telesa, odstranjuje pege in lase — cena 85 kr.

Ni sleparija!

(40—8)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.